

Karte za suprotnu obalu

Za koji trenutak ugledaće ga!.. Motorni čamac je sekao talasiće reke, koja je besprestanka promicala pred očima radoznalih posmatrača... U njemu su dva čoveka i onaj kome ne znaju ime nego ga nazivaju: "Davljenik" ili jednostavno: "On".

U odeći, na obali nisu pronašli legitimaciju, te se postavilo pitanje ko je On i gde se izgubila ona zbog koje, ako je nemaš, možeš da odes i u zatvor, i platiš kaznu milicionera ako te ukeba bez njene zaštite? Kada bi kojim čudom došao k vesti da li bi platio kaznu?

— Molim dve karte! — reče neko u žirade šeširu...

Zaboravio je na svoju blagajničku dužnost, a dok je bleuno u motornjak koji se približavao pred šatrom se nopravio red...

Bio je „Dan sporta“ na Savi, što li, došao je iz kancelarije pravo ovamo (važno je da nema manjak, a za višak lako ćemo!)...

Znojavi ljudi su 'želeti da se što pre prebače na obalu tamo, na onu suprotnu od ove, na kojoj je cepkao i prodavao karte, tamo odakle je pristizao On u motornjaku... Plaćali su zato kartu, ne misleći na povratak...

— Vi, molim lepo, otvorite oči, vratili ste mi pet stotina više!

— Izvinite, hvala vam!

(NASTAVAK SA SEDME STRANE)

nešto od čega se najteže rastajemo. U otkrivenoj, nezabradjenoj tuzi „Cigan-ske pesme“ potres jeće od bilo kog podatka. U priči „Lagano promiču oblaci“, u onom čistom baba Len-kinom monologu postaje simbol. Mi ćemo izgovoriti to ime izvan medijuma kome ono jedino pripada. Ime reke zavičaja. Bosut. Njegov miris, njegova svetlucava noćenja i njegovih tih virovi prodrli su u svaki zahvat i svaku poslao Boška Petrovića. Bio nam je i cilj da imenujemo postojanost tog prožimanja. A kada smo namislili da zapišemo da doprinos Boška Petrovića literaturi i zemljii ovoj nikako nije onako skroman kako bi način njegovih darivanja to želeo, presrela nas je odlučnost jedne čvrste ukopanosti u dno ovo panonsko kod koje ćemo i zastati: „Tako je tamo uvek bilo i tako će uvek biti...“

Draško REDJEP

— reče, jer nije znao šta bi drugo poštjenjakoviću... Eto, što ti je život, — mislio je — duneš i odleti! On je sigurno pre dva-tri sata još kupio ulaznicu kod njega, kartu za smrt i možda da isto tako galamio kao ovi sada da požuri...

Ali on neće da hita. Jednom, na početku životne karijere, činovničke, ako je ona uopšte karijera? — želio je da bude ažuran i na kraju našao ogromni manjak; to mu je bilo za nauk! Niko se naučen nije rođio! Najbolja je škola životno iskustvo, pomici, — pa nastavi dalje da daje karte i prima novac...

— Da li ću ga prepoznati? — opet pomisli, pa reče:

— Izvolte kusur pet ban-ki, jel' takо? Glupost! Ko-liko sam samo imao mu-šterija, tri bloka je već otišlo, — mislio je čovek sa službenom trakom u očekivanju da se davljenik približi...

Sada više nije bio on predmet interesovanja i svu su ga napustili, pritrčavši čamcu u kome je pristajao. On — bezimeni davljenik s one strane Save...

Automobilska sirena za-pata uši. Stigla su kola za hitnu pomoć!...

— Živ je, ima boju! — neko reče...

— Stavi naočare! — do-dade zajedljivo drugi...

— Mrtav! — reče dežurni bolničar iz kola čačka-jući nos...

— Ma nije, da se kladi-mo! — i inadžije to spro-vedeš u delo.

Pridje i on, čovek sa službenom trakom.

Bolničari su tromo prila-zili da nosilima...

— Dvadeset i pet bi mu najviše dao! — neko reče.

— Stavite ga ovde, ta-kol... Malo ovamo, tako!...

— Tako mlad i ubav! — rasplaka se jedna postarija žena s kućencetom u za-grljaju, kao da mu poka-

— Bolje na Novo groblje, nego kod tih čatica, reče neki debeljko dok je šofer davao gas, skoro pakosno. Sigurno, je imao loše iskustvo s Dijagno-stičkim centrom.

— Daj, bratac, karte; baš, ljudi, prokleta žega! — reče prvi u ponovo obrazovanom redu... — I požuri!... — dodade neko iz njega...

Covek sa službenom trakom poče opet izdavati i cepati ulaznice.

Nova grupa ljudi je žurno izlazila tamo odakle je maločas pristigao bezimeni davljenik, ne misleći vero-vatno, na mogućnost...

Koščice trešanja svaki čas su padale u Savu koja je ravnomerno proticala, a čovek sa službenom trakom je i dalje prodavao ulaznice...

Ulaznice za život, ili za smrt?

Polja

GODIŠNJA PRETPLATA
200 DINARA /CENA
JEDNOM PRIMERKU
20.— DIN./

Moja POEZIJA

Iha poezija koja galami

čudna poezija

sitnokrupna krupnosnitna

izgleda da je iskrena

rado se čita i sa zanimanjem jer govori novo
zapravo i nije novo prije bi to bilo obnovljeno

prije je to staro u nama a novo na papiru
poezija tihog izglađenja i tko zaboravi iglastost
njenu nije ju kužio ironija ironijca

koja i nije baš čista ironija

i humanost

mora se priznati da se nakon čitanja očovječi

i naraste malo

i dobije impulu novog ritma

kakav je to ritam

da li je to ritam mikrokozmosa ili makrokozmosa

ili mikromakrokosa

ili to uopće nije ritam

ta je poezija sublimatna

ta je poezija iverje

nije žagotina

to je poezija razbijenih planina

poezija komad

i poezija mozaik

ona je raznolika i jednolika

ona je život iz života

ona je odrežani vršak vulkana radosti

tako je nastao krater i sad će tko zna do kada rigati radost i sipati veselost

to je poezija munjine vidjelice i malog trena

trenućica

kratkodugog dugokratkog

to je poezija bjesnila sreće revolucija sreće

ta je poezija zrakasta kao svjetlost

i lagana kao zrak

ona je sitno zvonce koje bruji u najdubljem basu

i obratno

i obrnuto

ona je slična kumu tadeonu i veselotužnom bori

ona je na koncu ipak

moja

i tvoga

ako želiš

Alojz MAJETIĆ

SAVA ŠUMANOVIC

KUPAČICE

